

394.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 13 czerwca 1933 r.

o świadczeniach z powodu braku pracy dla pracowników umysłowych.

Na podstawie art. 17 ust. 5, 8 i art. 57 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) w brzmieniu ustawy z dnia 22 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 229) oraz na podstawie art. 2

ustawy z dnia 22 marca 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 229) zarządza co następuje:

Pracownicy sezonowi.

§ 1. Za pracowników sezonowych w rozumieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych uważa się, z zastrzeżeniem dalszych postanowień rozporządzenia niniejszego, pracowników, którzy utracili zatrudnienie:

1) w szkolnictwie (nauczyciele, wychowawcy, asystenci, lekarze szkolni i inni);

2) w żegludze i przy spławie;

3) przy wszelkiego rodzaju pracach ziemnych (regulacyjnych, meljoracyjnych i t. p.) oraz przy pracach budowlanych, drogowych, brukarskich i wodnych;

4) w cukrowniach, krochmalniach, syropiarniach, płatkarniach (suszarniach) i gorzelniach;

5) w tartakach, cegielniach, betoniarniach, kamieniołomach i wapiennikach;

6) w położonych w uzdrowiskach i miejscowościach letniskowych zakładach leczniczych, pracowniach leczniczych, aptekach, hotelach, pensjonatach, zakładach gastronomicznych i rozrywkowych, chociażby czynnych cały rok, jako też w innych zakładach pracy, obliczonych szczególnie na sezon kąpielowy lub klimatyczny, a które nie są czynne w ciągu całego roku;

7) w przedsiębiorstwach, związkach lub klubach sportowych oraz w innych zakładach pracy, prowadzących dział sportu (stadiony, pływalnie, tory ślizgawkowe i t. p.) jako też w instytucjach wyścigów konnych;

8) w przedsiębiorstwach, instytucjach i innych zakładach pracy, prowadzących działalność sceniczną i widowiskową;

9) w przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, jeżeli w związku z okresem wzmożenia ruchu lub okresem urlopów byli zatrudnieni przejściowo lub zastępczo, nie dłużej niż 8 miesięcy;

10) w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” lub na kolejach prywatnych, nie pozostających w zarządzie państwowym, jeżeli w związku z okresem wzmożenia ruchu, okresem urlopów lub sezonowymi pracami budowlanymi byli zatrudnieni przejściowo lub zastępczo, nie dłużej niż 8 miesięcy.

Ponadto za pracowników sezonowych uważa się osoby, które utraciły zatrudnienie wprawdzie niewymienione w ust. 1, lecz z tytułu tego zatrudnienia lub kilku zatrudnień, objętego(tych) po okresie zatrudnienia o charakterze sezonowym (ust. 1), nie posiadają co najmniej trzech miesięcy, policzalnych do ubezpieczenia.

§ 2. Z pośród osób, objętych postanowieniami § 1, nie uważa się za pracowników sezonowych:

a) pracowników, którzy co najmniej przez ostatnie 3 miesiące przed ustaniem zatrudnienia, określonego w § 1 ust. 1, pracowali w dziale zakładu pracy czynnym cały rok bez przerwy;

b) pracowników, którzy w chwili utraty ostatniego zatrudnienia posiadają okres wyczekiwania, uprawniający do świadczeń, nawet z pominięciem miesięcy składkowych zaliczonych na podstawie zatrudnienie sezonowego (§ 1 ust. 1), przyczem do zatrudnienia sezonowego nie wlicza się okresu zatrudnienia w dziale zakładu pracy czynnym cały rok bez przerwy;

c) pracowników, którzy posiadają 24 miesiące składkowe, przebyte w ciągu 2 lat, licząc wstecz od dnia utraty ostatniego zatrudnienia, przyczem jednak powyższy 2-letni okres przedłuża się o czas przerw w ubezpieczeniu, spowodowanych chorobą, służbą wojskową i ćwiczeniami wojskowymi.

Przepisy § 1 ust. 2 i § 2 ust. 1 p. a) należy analogicznie stosować, jeżeli pracownik z tytułu obu w tych przepisach określonych zatrudnień przebył 3 lub więcej miesięcy składkowych bezpośrednio przed utratą ostatniego zatrudnienia.

§ 3. Okres sezonu martwego u pracowników, objętych postanowieniami § 1 ust. 1, trwa:

1) u pracowników, którzy utracili zatrudnienie w szkolnictwie, z wyjątkiem szkół wyższych, — od 16 czerwca do 15 sierpnia, w szkolnictwie zaś wyższym — od 1 lipca do 30 września;

2) u pracowników, którzy utracili zatrudnienie w żegludze i przy spławie — od 16 grudnia do końca lutego roku następnego;

3) u pracowników, którzy utracili zatrudnienie przy pracach ziemnych, budowlanych, drogowych, brukarskich i wodnych — od 1 grudnia do końca lutego roku następnego;

4) u pracowników, którzy utracili zatrudnienie: w cukrowniach, płatkarniach (suszarniach) i krochmalniach — od 1 marca do 30 września, w syropiarniach — od 1 maja do 30 września, w gorzelniach — od 1 czerwca do 31 sierpnia;

5) u pracowników, którzy utracili zatrudnienie w cegielniach, betoniarniach, kamieniołomach, wapiennikach i w tartakach poruszanych wodą — od 1 grudnia do końca lutego roku następnego, u pracowników zaś, którzy utracili zatrudnienie w innych tartakach — od 1 sierpnia do 31 października;

6) u pracowników, którzy utracili zatrudnienie w zakładach pracy, położonych w uzdrowiskach i miejscowościach letniskowych (§ 1 ust. 1 p. 6) — od 15 października do 30 kwietnia roku następnego, jeśli chodzi o miejscowości posiadające w myśl odnośnych przepisów tylko sezon letni, zaś od 1 kwietnia do 30 kwietnia i od 15 października do 15 grudnia w miejscowościach, posiadających sezon letni i zimowy lub też otwartych cały rok;

7) u pracowników, którzy utracili zatrudnienie w przedsiębiorstwach, związkach lub klubach sportowych oraz w innych zakładach pracy, prowadzących dział sportu, jako też w instytucjach wyścigów konnych:

od 1 maja do 31 października — dla sportów zimowych,

od 1 listopada do 15 kwietnia roku następnego — dla sportów letnich,

od 18 listopada do 15 kwietnia roku następnego — dla instytucji wyścigów konnych;

8) u pracowników, którzy utracili zatrudnienie w przedsiębiorstwach, instytucjach i innych zakładach pracy, prowadzących działalność sceniczną i widowiskową — od 1 lipca do 15 września;

9) u pracowników, którzy utracili zatrudnienie w przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” — od 1 listopada do 31 marca roku następnego;

10) u pracowników, którzy utracili zatrudnienie w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” lub na kolejach prywatnych — od 1 grudnia do 30 kwietnia roku następnego, jeśli chodzi o pracowników, którzy byli zatrudnieni w związku ze wzmoczeniem ruchu pociągów lub okresem urlopów, zaś od 1 grudnia do 15 marca roku następnego, jeśli chodzi o pracowników, którzy byli zatrudnieni przy sezonowych pracach budowlanych.

W przypadkach, określonych w § 1 ust. 2 i § 2 ust. 1 p. a) i ust. 2 miarodajne dla ustalenia okresu sezonu martwego jest ostatnie zatrudnienie o charakterze sezonowym (§ 1 ust. 1).

Świadczenia z powodu braku pracy dla pracowników osiedlonych na obszarach pogranicznych.

§ 4. Prawo do świadczeń z powodu braku pracy przysługuje pracownikowi, przebywającemu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej i Wolnego Miasta Gdańska:

a) jeżeli co najmniej od sześciu miesięcy przed utratą ostatniego zajęcia, uzasadniającego obowiązek ubezpieczenia, stale mieszkał poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej i W. M. Gdańska, a pomimo to zatrudnienie swe wykonywał na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, oraz

b) jeżeli i dopóki ma stałe miejsce zamieszkania bądź w niemieckiej części b. obszaru plebiscytowego na G. Śląsku, w obrębie której obowiązuje system kart cyrkulacyjnych, przewidzianych w art. 259, 260 § 1 i 271 ust. 1 Konwencji Genewskiej z dnia 15 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 370), bądź też w czeskiej części b. Księstwa Cieszyńskiego (na obszarze powiatów cieszyńskiego, frydeckiego i frysztackiego).

W przypadkach przewidzianych w paragrafie niniejszym zgoda na wyjazd ze strony Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych nie jest wymagana.

Przedłużenie okresu świadczeń z powodu braku pracy.

§ 5. Dla pozostających bez pracy, którzy:

1) mają co najmniej 30 miesięcy składkowych, przebytych w ubezpieczeniu na wypadek braku pracy i nie korzystali na podstawie tego okresu ubezpieczenia ze świadczeń z powodu braku pracy,

2) mają co najmniej 24 miesiące składkowe, przebyte w ubezpieczeniu na wypadek braku pracy

i nie korzystali na podstawie tego okresu ubezpieczenia ze świadczeń z powodu braku pracy, a którzy w chwili utraty ostatniego zajęcia mieli co najmniej 60 lat życia,

prawo do świadczeń przedłuża się o 3 miesiące ponad okres ustalony w art. 57 ust. 1 p. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

Jeżeli nie mają zastosowania postanowienia ustępu 1, przedłużenie okresu świadczeń z powodu braku pracy następuje również:

a) o 1 miesiąc — dla pozostających bez pracy, którzy mają na swem wyłącznym utrzymaniu co najmniej 3 członków rodziny i przebyli w ubezpieczeniu na wypadek braku pracy co najmniej 18, nie więcej jednak jak 23 miesiące składkowe bez korzystania na podstawie tego okresu ubezpieczenia ze świadczeń z powodu braku pracy;

b) o 2 miesiące — dla pozostających bez pracy, którzy mają na swem wyłącznym utrzymaniu co najmniej 3 członków rodziny i przebyli w ubezpieczeniu na wypadek braku pracy co najmniej 24, nie więcej jednak jak 29 miesięcy składkowych bez korzystania na podstawie tego okresu ubezpieczenia ze świadczeń z powodu braku pracy.

Jeżeli pracownik nie wykorzystał całkowicie prawa do przedłużenia okresu świadczeń, wynikającego z postanowień ust. 1 i 2, prawo to przysługuje mu jeszcze przy następnym uzyskaniu praw do świadczeń z powodu braku pracy, w niewykorzystanej poprzednio mierze.

Przedłużenie okresu świadczeń, ustalone w ust. 1 i 2 przysługuje również pozostającym bez pracy, którzy korzystają ze świadczeń z powodu braku pracy w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

Postanowienia rozporządzenia niniejszego nie naruszają uprawnień do przedłużenia świadczeń, nabytych przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego na podstawie postanowień statutów poszczególnych Zakładów Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych.

Przedłużenie okresu wyczekiwania.

§ 6. Okres wyczekiwania, przewidziany w art. 16 ust. 2 i 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, przedłuża się do 12 miesięcy składkowych, przebytych w ciągu 24 miesięcy, licząc wstecz od dnia utraty ostatniego zajęcia.

Obniżenie wysokości zasiłków z powodu braku pracy.

§ 7. Obniża się wysokość zasiłków dla pozostających bez pracy według skali następującej:

Przy podstawie wymiaru zasiłku	Procentowa obniżka zasiłku
od 60 zł do 90 zł wyłącznie	—
" 90 " " 120 " "	—
" 120 " " 150 " "	5
" 150 " " 180 " "	7
" 180 " " 220 " "	9
" 220 " " 260 " "	12
" 260 " " 300 " "	13
" 300 " " 360 " "	15
" 360 " " 420 " "	16
" 420 " " 480 " "	18
" 480 " " 560 " "	20
" 560 " " 640 " "	22
" 640 " " 720 " włącznie	25

Gdyby po zastosowaniu obniżki w odpowiedniej grupie kwota zasiłku okazała się mniejsza od kwoty zasiłku, jakaby się należała ubezpieczonemu w razie przyjęcia za podstawę wymiaru najwyższej kwoty w grupie bezpośrednio niższej przy zastosowaniu właściwej dla tej grupy procentowej obniżki, wówczas wypłaca się ustaloną w ten sposób wyższą kwotę zasiłku.

Postanowienia końcowe.

§ 8. Przepisy § 6 mają zastosowanie tylko do wypadków, gdy utrata zajęcia nastąpiła po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego.

Obniżenie wysokości zasiłków dla pozostających bez pracy, przewidziane w § 7, stosuje się do wszystkich zasiłków należnych za miesiące zasiłkowe, przypadające w całości po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*